

SZABÓ TAMÁS

HOLDVÍZ

Dream
válogatás

Zolit, a milliomos egyetemista ficsúrt, aki eddig burookban nevelkedett, sokkolja a hír: „örökölt” egy 17 éves lánytestvért apja, a néhai KGB-tiszt után. A két tinédzser kapcsolatát nagyban befolyásolja, hogy külön nőttek fel, nem is tudva egymásról. A bátytanácstalan, hogyan viszonyuljon a hányatott sorsú, öntörvényű kis vadóchoz, aki egyből felforgatja az ő nyugodt életét. És ha ez nem lenne elég, olyan érzelmek kezdenek fellángolni benne, amelyek őt is meglepik.

Mikor a lány minden addiginál nagyobb zűrbe keveredik és eltűnik Brazíliában, a fiú kénytelen otthagyni mindent; Noémi után ered, majd a Polícia korruptségát látva maga kutatja fel a hűgát. Vajon képes felnőni a feladathoz, és egyedül megmenteni őt? Túlélnek a testvérek könnyörtelen megpróbáltatásait távol az otthonuktól, vagy elbuknak az alvilággal, a természeti erővel, illetve az önmagukkal vívott harcban, hogy beteljesedjék a családi karma?

HOLOVÍZ

SZABÓ TAMÁS

Budapesten született, gyerekkora óta imád történeteket kitalálni. A Holdvizet még matekfüzetében kezdte el írni a középiskolában Noémi címmel, és a történet azóta sem hagyta nyugodni. Még fiatalon tragikus fordulatot vett az élete, és utána évekig be sem kapcsolta a szövegszerkesztőjét. Végül az egyetem, az USA-ban töltött évek és a gitározás megihlették, és be tudta fejezni első, kiadásra kerülő regényét.

Tudj meg többet a könyvről:

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Úristen! Imádtam!!! Letehetetlen volt a regény! Most rögtön a keblemre ölelném a szerzőt, mert annyi mindent adott ezzel a történettel, nagyon mély érzelmeket váltott ki. Rendkívül tehetséges író! Adott a szerző egy olyan szerelmi szálát, amin ki fognak bukni az olvasók, megbotránkoznak, és a végén megkönnyebbülnek, de addig az idegeik cafatokban lógnak majd... Én úgy éreztem magam az olvasás során, mint akit felültettek egy vonatra és nincs megállás, ahogy Noémi életében sem, csak ment mindig előre, Zoli meg utána.”

Kelly és Lupi olvas

SZABÓ TAMÁS

HOLOVÍZ

— részlet —

Dream
válogatás

1.

Mosolyogva néztem, ahogy a nap milliónyi ezüstsziporkája táncol a víztükroin. Fejest ugrottam a türkizkék medencébe, és hosszasan torpedóztam előre összezárt lábakkal delfinezve. Felbuktam a felszínre, és a nézőtér felé fordultam, mely az egész horizontot betöltötte.

– És a kétszáz méteres férfi vegyesúszás bajnoka: Szentpááál Zoltááán!

Ováció fogadta a bemondó szavait. Jó érzés volt, hogy a hatalmas tömeg engem ünnepel.

Az uszoda eltűnt, már az óceánban lubickoltam. A parton, a pálmafák mellett egy pocakos öregember állt, nyakában az elmaradhatatlan sípval. Mester rám emelte kérlelhetetlen tekintetét. Ijedten lemerültem, ám nem volt menekvés szigorú szavai elől:

– Nem szégyelled magad, Szentpál?! Életed legnagyobb sikerét érted el idén, és most abba akarod hagyni a versenyszerű úszást? Te elkényeztetett, tizenhét éves kis csiposzár.

– Idén töltöttem be a tizennyolcat! – morogtam a víz alatt, de csak halkán, nehogy meghallja. Apa nélkül nőttem fel, ezért jobb híján ő pótolta a másik szülőmet. Szerettem, de félttem is tőle.

Gyorsan haladtam, mivel a mélyben is tudtam lélegezni. Ekkor megpillantottam magam előtt egy kecses női alakot. Háttal nekem állt a tengerfenéken, keskeny lábfejét a finom homokba fúrva. Bíborszínű ruhát viselt, melynek alját gyengéden fellibbentette az áramlat. A felszín oly magasán volt, mint mező felett az égbolt. Ő vajon kap idelent levegőt? A szívem meglódult, ahogy félénken megközelítettem. Az arcát nem láttam. Gyönyörű alakja volt. Vékony karjait szétárta, és hátrahajolt kissé, látni engedve bájos melleit. Valószerűtlenül hosszú haja hozzásimult a combomhoz az úszónadrág alatt, majd körbecsavarodott a testem körül. Olyan jó volt vele. Szerettem volna kivinni innen, mert éreztem, hogy nem illik ide, ám nem mertem megszólítani. Mindig is szégyellős voltam a szép lányok közelében.

A tenger színe vörösre váltott. Felerősödtek az áramlatok. A szépség keze után kaptam, de már késő volt; elsodrótunk egymástól. Belém mart a veszteség érzése. A hullámok kilöktek a szárazföldre... elterültem a kőpadlón. Körülnéztem. Egy kihalt metróállomásra kerültem. Előttem fal magasodott. A peron mellett, ahol a metrószerelvénny szokott megállni, most a végtelen tenger zúgott, a sínek nem is látszottak odalenn. Közeledett a dagály; a hullámok már-már a biztonsági sávot ostromolták. Egy cápát ábrázoló tábla figyelmeztette az utasokat a veszélyre, ám a betűk szétfolytak előttem.

Feltámadt a szél a vízzel teli vágány felett, az arcomba fújta a vérvörös cseppeket. Alig kaptam levegőt, tonnányi súly nehezedett a mellkasomra, ám továbbra is aggódva kémleltem a holdsütötte vizet magam előtt, hátha észreveszem a lányt. Éreztem, hogy bajban van.

Valaki csengetett... Idáig elhallatszik a házunk csengője? Aztán Pajti, a kiskutyám ugatott. Ő meg hogy kerül ide!?

A vizslakölyök hirtelen felugrott mellém a díványra, mire egy nagy nyögéssel kiszakítottam magam az álom szürreális világából. Felültem, és a mozdulattól leesett a mellkasomról a csaknem hétszáz oldalas római jogi tankönyv. Nagyon nehéz volt, nem csoda, hogy alig kaptam tőle levegőt.

Kellett még pár pillanat, hogy teljesen felébredjek. Délután volt, a nappalink díványán hevertem. A szemem a tévé mellett függő aranyéremre siklott, amit idén nyertem életem utolsó országos versenyén. Anyu akasztotta oda, hogy mindig lássa.

Másodjára is csengettek. Pajti leugrott mellőlem, és a bejárat ajtóhoz futott. Belebújtam a papucsomba, és kábán elindultam az előszoba felé. Vigyázva, hogy a vizsla bent maradjon, kiléptem a hóesésbe. Dideregtem. Csak egy pulcsit és egy mackónadrágot viseltem. Nem láttam senkit a kapunk előtt... Ki csengetett? Végül észrevettem a postást, már a szomszéd villánál járt. Odaintettem neki, mire kelletlenül visszajött. Nem fogadta a köszönésemet. Az egyik levelet nekem hozta; mogorván rábökött az ujjával a pontozott vonalra, hogy ott írjam alá. Sajnálkozva néztem szegényes ruházatát, melyen máris vastagon megült a hó. Végül két borítékot kaptam tőle a kerítésünk felett, némi pálinkaszag kíséretében.

– Köszönöm – mosolyogtam rá udvariasan. – Kellemes ünnepeket!

Utálkozva nézett rám. Tűnés vissza a kacsalábon forgó palotádba, te mázlista, rózsadombi hülye gyerek! – mondta a tekintete. Már hozzászokhattam az ilyesmihez. Sokan irigyeltek, amiért anyukám volt az ország egyik leggazdagabb üzletasszonya.

Visszamentem a jól fűtött, nyolcszáz négyzetméteres hodályunkba, amiben anyuval laktam. Az első levelet a Daganatos Gyermekekért Alapítvány küldte neki. Nyilván hálálkodnak benne az újabb adakozásáért. Kíváncsian forgattam a másikat, amit nekem címeztek. Pécsről jött. De hisz egyetlen ismerősöm sem él ott. Megnéztem a feladó nevét: Dr. Weissenberg Salamon Jesája közjegyző. Vajon mit akar? Megvontam a vállam, és az étkezőasztalra dobtam a postát.

Eszembe jutott a lány az álmomból, és elmosolyodtam.

A délután hátralévő részében Pajtival játszottam. Eldobtam a gumicsontját, mire rohant, hogy visszahozza. Leszaladtunk a garázsba, ahol most csak a színjeles érettségiért kapott BMW-m állt, a kutyus boldogan követett. A pingpong- és a biliárdasztal körül folytattuk a fogócskázást. Végül megpusziltam a két hónapos kis örökmozgót, és visszamentünk a földszintre.

Azon kaptam magam, hogy húzom az időt. Rossz előérzetem támadt, ha csak ránéztem a Pécsről érkezett levélre. Végül mégis rászántam magam, hogy felbontsam.

Ahogy elolvastam az első sort, egyből megdermedtem,.

2.

IDÉZÉS

Tisztelt Szentpál Zoltán úr!

Mint bizonyára már értesült róla, édesapja, Torontál István pécsi lakos folyóév december másodikán elhunyt. A halottvizsgálati bizonyítvány alapján ezennel megidézem Önt a hagyatéki eljárásra. Végintézkedés hiányában az örökhagyót a halála pillanatában megillető vagyon Önre száll át mint törvényes örökösre. A hagyatéki tárgyalás időpontja: 1993. január 3. 10:30. Helyszíne: Pécs, Városháza, Széchenyi tér 1–3., magASFöldszint, Közjegyzői Iroda.

Kérem, szíveskedjék pontosan megjelenni!

Tisztelettel: dr. Weissenberg Salamon Jesája
közjegyző s. k.

Kelt: Pécs, 1992. dec. 12.

Szóval félárva lettem. A szívem vadul vert, ám továbbra is kifejezéstelen arccal néztem magam elé. Végül összehajtogattam az idézést, és visszatettem a borítékba.

Más most szomorú lenne és gyászolna – gondoltam. Én azonban nem éreztem semmi olyat, amit a legtöbb gyermek szokott hasonló helyzetben. Nem ismertem apámat. Úgyhogy igazából már két éves koromban félárva lettem, mikor anyu megelégtelte a rengeteg verést, megaláztatást, amit ettől a Torontál István nevű férlegtől kellett elszenvednie, és a karjában velem örökre elhagyta. Csupán egy rossz minőségű fotót láttam apámról – azt is jó rég. Már nem is emlékeztem az arcára. Nem is úgy emlegettem, hogy „apu”; nekem ő egyszerűen csak „a Torontál” volt. Hálás voltam,

amiért anyu családnévét, a Szentpált viseltem a fateromé helyett. Évek óta nem is gondoltam a fickóra. A borítékra pillantottam; ha nem lenne az öröklés évezredek óta létező jogintézménye, talán még jó pár esztendő eltelt volna anélkül, hogy Torontál István eszembe jutott volna. „Mint bizonyára már értesült róla” – írta a közjegyző. Dehogyan értesültem róla. Ebből a levélből tudtam meg, a rohadt életbe!

Felsőhajtottam. Csak szegény anyut sajnáltam. Mi mindent kellett kiállnia annak idején emellett a szörnyeteg mellett... Egy-szer, amikor kézen fogva jöttünk haza az oviból, azt kérdeztem tőle: „Anyu, miért nincs nekem is apukám, mint a többi gyerek-nek? Miért csúfolnak folyton emiatt a barátaim?” Anyu elmondta azt a jó előre begyakorolt szöveget, amely az én négyéves füleim számára épp ideális volt: „A te apukád nagyon elfoglalt, Zolika. Külföldön dolgozik, ezért nem jöhet haza hozzánk. Az apukád egy nagyon undok bácsi. Mondd meg nyugodtan a barátaidnak: nincs semmi szégyellnivalód amiatt, hogy anyuci egyedül nevel téged!” Ezzel a néhány okos mondattal kielégítette a kíváncsisá-gomat; elérte, hogy legyen bennem egy minimális kép az apám-ról, és hogy ne akarjam jobban megismerni ezt a fantomférfit.

Éveken át be is értem ezzel a kevés információval. Anyuval re-mekül megvoltunk. Nem ment többé férjhez, csak rövid kapcso-latai voltak.

Aztán tizennégy éves koromban, mikor gimibe kerültem, is-mét faggatni kezdtem őt Torontállal kapcsolatban. Most már be-vallotta, hogy az apám egy brutális katonatiszt volt. Éveken át bántalmazta anyut (és valószínűleg másokat is). Anya félt, hogy a vadállat egyszer rám is kezét emel, ezért kétéves koromban elvált tőle. Mikor anyu befejezte a megaláztatásai elmesélését, sírva fakadt. Még sohasem láttam őt ilyennek. Annak ellenére, hogy már hosszú évekkel ezelőtt megszabadult attól a genyótól, még mindig nagyon elevenen élt benne a fájdalom. És a félelem. Akkor rettentően megsajnáltam, ezért megfogadtam, hogy soha többé nem fogom szóba hozni a múltat. Azóta nem beszéltünk apámról, és úgy tűnt, anyuban végre halványulni kezdtek a fájó emlékek.

És most itt ez a gyászjelentés. Meg a rám váró örökség. Talán az lenne a legjobb, ha nem közölném anyuval a volt férje halálhí-rét, hisz azzal csak feltépném a sebeit. És egyáltalán tudomást sem kéne venni erről az egész ügyről. Az emberek általában örül-

nek, ha örökölnék – anyu és én azonban nem voltunk rászorulva a pénzre. Így hát nagy volt a kísértés, hogy kidobjam a közjegyző levelét.

Megrántottam a vállam. *Végül is kit érdekel, nem?* Odaléptem a szemeteshez. Már készültem apró miszlikekre tépni az idézet, mikor megjelent lelki szemeim előtt egy idős férfi arca, és egyből furdalni kezdett a lelkiismeret. Hiába gyűlölte anyu még az emlékét is, mégiscsak az apám volt, és én erkölcsi kötelességemnek éreztem, hogy ismeretlenül is foglalkozzak vele.

Oké, ott leszek azon a rohadt hagyatéki tárgyaláson, hiszen így illik! – döntöttem el fintorogva, és visszatettem a kukára a fedelét. *De egyedül és titokban kell elmennem Pécsre, hogy anyut megkíméljem a fájdalomtól. Ha minden rendben lezajlott a közjegyzőnél, és nincs semmi olyasmi, ami anyunak kellemetlenséget okozhatna, akkor utólag elmondok neki mindent. Hová rejtsem a levelet? Még szerencse, hogy nem anyu vette át a postástól.* Felszaladtam a szobámba, és az egyik fiókba tettem, a gimis tablófotóm alá. Megakadt a tekintetem a fényképemen. Rövid, szőkésbarna haj, kék szem, keskeny arcél. A lányok szerint jóképű voltam, bár én csak átlagosnak tartottam magam. Belöktem a fiókot.

Ismét kézbe vettem a vaskos római jogi tankönyvemet. Megke-restem, mit ír az öröklésről. *Lássuk csak!* Itt még nem tartottunk, mert ez második féléves anyag volt. Weissenberg azt írta, nincs végrendeletet, ennek hiányában a törvényes öröklés rendje szerint fog átszállni rám a hagyaték *ipso iure*, vagyis automatikusan, a jog erejénél fogva. De miért csak engem hívnak a hagyatéki tárgyalásra? Anyut miért nem? Ide-oda lapozgattam a tankönyvben, aztán meggletem a választ: azért, mert én vagyok az egyedüli örököse apámnak, anyu még évekkel ezelőtt elvált tőle. Vajon mi szerepel a hagyatékban? Mindegy, ha örökölni fogok egy bizonyos összeget, azt jótékony célra ajánlom fel.

Megnyugodtam. Ha bármi gond adódik, vagy csak választ szeretnék kapni a kérdéseimre, biztosan segít a közjegyző (legalábbis remélem... amekkora munkadíjért ezek dolgoznak). Meg aztán az ELTE-re járok, az ország legnívósabb jogi egyetemére, a tanárain a szakma legjobb koponyái. Félrehívom majd valamilyenükét óra után, és tanácsot kérek tőle. Vagy utánanézek a kari bibliotékában, a megfelelő polgári jogi tankönyvben. *Igen, minden rendben lesz.*

A szüleim körül forogtak a gondolataim. Miután anyu kiskoromban elvált Torontáltól, egy ideig rossz anyagi körülmények között éltünk, mivel egy fillérje sem volt, csak a Romániában szerzett közgazdász diplomája, meg egy garzonlakása Újpesten. Csakis saját magára számíthatott. Kezdetben egyszerű könyvelőként dolgozott, de ma már ő volt az egyik leggazdagabb bankár Magyarországon. Emellett két részvénytársasága is volt. Egyedül és tisztességesen ért el mindent. Kiskoromban vásárolta ezt a hatalmas rózsadombi ingatlant. Vajon apám mit szolt volna mindehhez? Valószínűleg köpni-nyelni nem tudott volna, ha látja, hogy ez a lenézett, „román” fiatalasszony egyedüli szülőként is ilyen sokra vitte.

Az anyutól hallott sovány infók alapján megpróbáltam rekonstruálni apám életútját. Állítólag mindig is egy világcsavargó volt. Ám mégis itthon fejezte be földi pályafutását „folyóév december másodikán”, ahogy a közjegyző írta. *Alig tudok róla valamit! Mi történhetett vele? Vajon elszegényedett?* És ami még fontosabb: *anyu mindent elmondott róla?!*

Este a szobámban néztem a *Van benne valami* című műsort, mikor hallottam, hogy nyílik odalent a garázskapu. Görcsbe rándult a gyomrom, és a fiókomban lapuló levélre gondoltam. Mialatt anyu betolatott a garázsba a Mercedesével, lassan, megfontoltan lementem a földszintre. A nappaliban találkoztunk.

– Szia, anyu!

Még mindig nagyon csinos volt, bár már nem olyan karcsú, mint gyerekkoromban. Vállig érő haja szőke. Vajszínű kiskosztűmöt viselt. Ma a fehérarany nyakláncát és a hozzáillő Cartier fülbevalóját vette fel. Negyvenegy múlt, de jó pár évet letagadhatott volna.

Lábujjhegyre kellett állnia, hogy megpusztilhasson.

– De magasra nőttél, már alig érlek fel – mondta. – Ó, az én okos, egyetemista fiam! Tényleg abba akarod hagyni az úszást? De persze te tudod. Ha akarod, majd beszélek az edződdel. Bizonyára meg fogja érteni, hogy a tanulmányaid miatt hagyod abba. Olyan büszke vagyok rád, kicsim! Te mindenben annyira jó vagy! Szinte már látom is magam előtt a névtáblát a leendő ügyvédi irodád ajtaján: „*Doktor Szentpál Zoltán*”. – Elhallgatott, és gyanakodva végigmért. – Olyan sápadt vagy, drágám. Minden rendben? Történt valami?

Igen! Képzeld, meghalt végre az a szemét Torontál! Kiszáradt a szám, nem tudtam, mit feleljek. Nagy kísértést éreztem, hogy előhozakodjak a jó hírrel, de aztán emlékeztettem magam az elhatározásomra, hogy csak a hagyatéki tárgyalás után – ha nem lesz semmi gubanc – mondom majd el neki. Addig azonban hallgatok.

– Nem, nincs semmi különös. – Kerültem a tekintetét. – Csak tudod,, ööö,, sokat gyúrtam ma a kondiban. Elfáradtam.

Bántott, hogy hantáznom kellett neki, korábban soha semmit nem titkoltam előtte. De aztán megnyugtattam a lelkiismeretemet azzal, hogy ez csupán kegyes hazugság. Egy szükséges *szűrő*. Azért titkolóztam előtte, hogy megkíméljem őt – legalábbis egyelőre – a fájdalmas múlttól.

Bekapcsolta a tévét. Mi lesz az első vizsgád az egyetemen?

– Római jog.

Lent maradtam anyuval a nappaliban. Megnéztük a *Szomszédok* mai epizódját. A népnevelés alatt a szőnyegen gubbasztottam, és a fáradhatatlan kutyát csikiztem-dögönyöztem. Anyu a kanapén ült. Miközben magamban tépelődtem, végül ösztönösen oda-bújtam hozzá, és a keblére hajtottam a fejem, úgy, mint kiskoromban. Ez nagyon jólesett neki, még ha nem is tudta, miért teszem. Simogatni kezdte a halántékomat. Ez meg *nekem* esett jól. Csak mi hárman: olyan tökéletesnek tűnt ez a felállás. Rosszul voltam a gondolattól, hogy bárki vagy bármi is közénk furakodhat.

Lopva anyut néztem. *Ne aggódj! Majd én elrendezem ezt az ügyet. Nem hagyom, hogy az a patkány még halálában is megzavarja a nyugodt életünket a múltban elkövetett gáztetteivel!*

Úgy elmerültem a gondolataimban, hogy meg sem hallottam, amikor hozzám szólt:

– ...szilveszterezni, Zolcsi?

– Hm? Szóltál?

– A füleden ülsz? Azt kérdeztem, hol fogsz szilveszterezni.

– Jah... Idén is házibuliba megyek Bencéhez.

Anyu liberális szellemben nevelt; mivel egyke voltam, bármikor felhozhattam a haverokat, akik néha nálunk aludtak. De igazából Bence és a nővére voltak a legjobb barátaim, anyu is kedvelte őket.

– Remélem, lányok is lesznek azon a bulin. Úgy örülnék, ha megismerkednél végre valakivel. Fél éve szakítottál a legutóbbi lánnyal, ugye? Az érettségi óta nincs barátnőd.

– Jaja, fél éve – morogtam kelletlenül. Zavart, hogy így számon tartja ezt a kínos tényt.

Szerettem volna a közelgő ünnepekre gondolni, ám Torontál egyszerűen nem ment ki a fejemből. Rádöbbsentem, hogy a temetéséről is nekem kell majd gondoskodnom. *A fenébe!*

A képernyőre meredtem (épp Lenke néni osztotta az észet a boltjában. Idén töltöttem be a tizennyolcat. Már nagyfiú voltam, ahogy anya szokta mondani. És különben is: a mai győzelmem után úgy éreztem, bármire képes vagyok. *Igen! El tudom intézni ezt az ügyet!*

Ám valahogy mégis rossz előérzetem támadt. *Jobb lenne, ha mindent elmondanék anyunak? Mit tegyek, ha felmerül valamilyen gond az örökséggel kapcsolatban, amit nem tudok majd önállóan megoldani?!*

3.

Szilveszter napján már délután ott voltam Kammererék tágas, óbudai kéglijében, hogy segítsek Bencének elkészíteni a szendvicseket és félretolni a dög nehéz antik bútorokat. A szülei vidéken mulattak, így miénk volt az egész kérés.

Kammerer Bence (alias Benyó) langaléta, nagydumás sváb fiú volt; igazi playboy. Másfél évvel volt idősebb nálam. Az oviban ismerkedtünk össze. Nagyon bírtam, ezért szemet hunytam a faragatlan modora felett. (Egy osztálykiránduláson például a közös barátaink előtt „elkenyeztetett, tisztaságmániás, gazdag, sznob pubinak” nevezett, akinek „csak megszületnie volt nehéz”... ez rosszulesett, elvégre nem szívesen hall ilyet az ember a legjobb cimborájától.) Az érettségi után elvitték katonának. Nemrég szerelt le, és most rendőrként dolgozott. A szülei kezdettől fogva örültek, hogy Bencével barátkozom, mondván jó hatással voltam a sráca.

Tízkor indult a banzáj. Ötvenen lehattunk: régi osztálytársak, és Bence kollégái, akik „hanyagok voltak és jól öltözöttek”. Minden lányt izgalmas pacsuli lengett körül. Ez az illategyveleg jelképezte számomra a partik és a csábítás világát. Sokan hoztak magukkal kazettát vagy bakelitlemezt. Először Bonny M-, aztán Depeche Mode-számok szóltak. Az Opus együttes *Life is Life* című slágerének néhányan kórusban vonyították a refrénjét, hogy: „Nánánáná Levelet kaptam, life!”

A legnépszerűbb dal azonban mégis az *Induljon a banzáj* volt, ezt mindenki kívülről fújta:

*„Hát induljon a banzáj
Essen szét a ház
Legyen úrrá rajtunk az aktuális láz”*

Felszabadultan táncoltunk a szesztől ragacsos a táncparketten. Egy pohár Martinivel a kezemben a történetek kellős közepén voltam. Csendes sóvárgással néztem a csókolózó párocskákat

meg a szóló lányokat. Összeszedtem a bátorságomat, és odamentem Ingridhez. Mindig is tetszett a gimiben. Jó volt vele lassúzni, de sajnos csak egy rövid dal jutott nekünk, és utána más kérte fel. Elszontyolodtam, és Bencét kerestem a szememmel, hogy egy kis bátorítást kapjak tőle. Végül a szobájában találtam meg a srácot egy ismeretlen csinikével. Ott ültek az ágyon, fejüket a guppikkal teli, piszkos akváriumnak támasztották. A kiscsaj idétlenül vihancolt, és hagyta, hogy a fiú a combját markolássa. A haverom észrevett, és optimistán kettőt kacsintott felém. Már ismertem a kódrendszerét. Ez *bencéül* azt jelentette: „ebből már valószínűleg kinéz egy numera”.

Tizenegy körül már elég spicces voltam. Előkerült Ingrid. Szemlátomást ő sem volt már szomjas. Csókolóztunk, de éreztem, hogy nem lesz semmi komoly a dologból. Jött is a tipikus, lelankasztó duma, hogy hát jó pasi vagyok, de maradjunk csak barátok...

Éjfélkor a házigazda kinyitotta a tévésdobozt. Meghallgattuk az egyetlen magyar csatornán a Himnuszt és Göncz Árpi bá' köszöntőjét.

– BÜÉÉÉK! – Csak úgy zengett a lakás az újévi jókívánságoktól meg a papírtrombitáktól.

A magnónál fellángolt a vámpírok kontra vérfarkasok (vagyis a depressesek és az eddások) közti ősi gyűlölet, hogy melyikük zenéje szóljon. Össze is verekedtek volna, ha Benyó szét nem választja őket.

Fülsüketítő volt a lárma. Be is csengetett egy régi vágású, kék hajú öregasszony a második emeletről, és óbégatni kezdett:

– Túl hangosak vagytok, rohadt huligánok! Karhatalmat hívok, ha nem takarodik el a házból ez a fasiszta csürhe!

Bence szemtelenül belevigyorgott a vénasszony képébe: – Itt mink vagyunk a rendőrség, nyanya! Na, húzás innen V alakban, mint a vadliba!

– A fene a mocskos pofádat, te gané! Kirúgatom apádat a pártból!

– Már nincs ilyen, mamzi. Kegyed le van maradva pár évszázaddal. Most már „nyugati a zene, és keletre tart”, ahogy a Bonanza Banzai énekelte. És különben is, melyik pártra tetszik gondolni? Zsideszre vagy a Müszire? – És becsapta a szentségtelőségi előtti az ajtót.

Mindenki rötyögött a házigazda vagány dumáján. Én kicsit sajnáltam a nénit, és lehalkítottam a ricsajládát, hogy azért ne szó szerint essen szét a ház.

Kettő órára lecsengett a harsány mámor, és egyre többen távoztak. Alig páran maradtunk, úgyhogy szinte családiassá vált a hangulat. Már senkinek sem maradt ereje táncolni. Punnyadtunk az ülőgarnitúrán, és fásultan hallgattuk a *Filmszlágerek magyarul* kazettát.

– Te Benyó! – szuszogott a részegségtől fásultan egy pocakos, jópofa őrmester, akinek az volt a beceneve, hogy Tintás Bárnysz. – Benyókám, ha istent ismersz, lökd be azt a nótát, hogy *Erisszé' má' ablakho'!*

Bence egy pillanatig értetlenül nézett a haverjára, de aztán leesett neki a tantusz, és előkereste a megfelelő kazit. Hamarosan felcsendült a hangszóróból a Bikini együttes népszerű slágere:

*„Adj helyet magad mellett
Az ablakhoz én is odaférjek
Meztelen válladhoz érjen a vállam
Engedd, hogy megkívánjam”*

Az első strófát mind együtt énekeltük Németh Lojzival, de a másodikra már csak a Tintás emlékezett. *Erisszé' má' ablakho' –* jót derültem a cím egyedi változatán.

Kicsoszogtam a konyhába, hogy kávéfőzök. Ekkor nyílt a bejárati ajtó: hazajött Kammerer Anna, Bence ikertestvére. Nagyot dobbant a szívem. Az általánosban fülig szerelmes voltam a lányba.

Odajött Bence is, majd anélkül, hogy köszönt volna a testvérenek, egyből ráripakodott, hogy miért nem vitte ki a szemetet. Anna válaszképpen felmutatta neki a középső ujját, és már marakodtak is – kíméletlenül, rutinosan, ahogy mindig is szoktak. Sosem jöttek ki jól, pedig ikrek voltak. Gyerekkorunk óta játszottam köztük a villámhárító szerepét. Sohasem értettem, miért nem szeretik egymást jobban. Én már ovis koromban arra gondoltam, ha nekem lenne egy lánytesóm, sosem bánnék így vele...

Bence felhőrpintette a maradék bőlét, aztán felszívódott. Végre kettesben maradtam Annával. Értelmes lány volt, magas, vékony, dekoratív. A JATE művészettörténet szakára járt.

– Mizújs veled mostanában, Zotya? – kérdezte. – Rég találkozunk. Melyik egyetemre is vettek fel?

Rosszulesett, hogy nem tudja, pedig már sokszor említettem neki. Én bezzeg mindent megjegyeztem vele kapcsolatban. Néhányszor – főleg a nyolcadikos ballagási bankettünkön – már közel kerültünk ahhoz, hogy összejöjünk, de ő kikoszarozott a szokásos női rizsával: „Szeretném, ha csak barátok maradnánk, Zoli.” Mindig csak ez a hülye csajduma.

Mikor megemlítettem neki, hogy országos bajnok vagyok, csak annyit mondott: „Hú, aha.” – Nem nyűgözte le a dolog; mint ha csak azt közöltem volna vele, hogy só helyett kristálycukorral szoktam enni a túrós csuszát. Csalódást éreztem.

Később azt mondta: – Ja, képzeld, tegnap láttam anyukádat a Mercedesében, a BAH csomópontnál! Még integettünk is egymásnak.

Anya említésére eszembe jutott Torontál, és ettől egy csapásra elpárolgott a jókedvem. A két ünnep között titokban elutaztam Pécsre. A kórházban, ahol a holttestet tartották egy hűtőkamrában, megtudtam a dokitól, hogy agyvérzés volt a halál oka. Szerencsére nem kellett azonosítanom a hullát. Ezután a zsebpenzemből és a BMW szervizelésére szánt lóvémből előre kifizettem a hamvasztást. A temetkezési vállalkozó csúnyán nézett rám, mikor jeleztem, hogy nem kívánok részt venni a temetésen. Kísértésbe estem, hogy elmondjam neki, ki is volt az elhunyt. De aztán fura gondolatom támadt: alig tudok pár dolgot az apámról, szóval tulajdonképpen nincs jogom ítélni felette. Fellélegeztem, mikor végre eljöhöttem onnan.

Anna hablatyolt valamiről, de alig bírtam figyelni rá. Görcsrántotta össze a gyomromat: holnapután, azaz január harmadikán vissza kell majd térnem *apám városába*, ugyanis akkor lesz az a nyüves hagyatéki tárgyalás...

Nem akartam még hazamenni, ám Anna azt mondta, lefekszik aludni. Elképzeltem őt abban a szexi pizsamájában, amit tavaly láttam rajta a balatoni nyaralónkban, és ettől még jobban szerettem volna maradni. De sajnos el kellett búcsúznunk egymástól.

Az öccsétől is szerettem volna elköszönni, de sehol sem láttam. A vendégek azt mondták, a házigazdánk bezárkózott a szobájába Ingriddel. *Tipikus. Neki bezzeg összejött* – sóhajtottam. Így hát felvettem a kabátomat, és angolosan távoztam.

Majdnem öt óra volt, mire hazaértem. Fáradtan levettem a kabátomat és a cipőmet az előszobában. Pajti odaszaladt, hogy üdvözzöljön.

– Szia, Pajtikám! – Suttogtam neki, és megsimogattam.

Gyorsan lezuhanyoztam és fogat mostam. Halkan mentem fel a lépcsőn, nehogy felébresszem a vígan horkoló anyut. Üdvözült arccal nyúltam végig az ágyamon. Jó volt végre a dunyha alatt. Az orrom bedugult a zimankótól. Nem ittam ma olyan sokat, mégis enyhén forgott velem a szoba.

Nem tudtam elaludni. Annára gondoltam. Már nem voltam szerelmes a haverom nővérebe, de azért még mindig tetszett.

A másik oldalamba fordultam, és hirtelen támadt őszinteségi rohamomban arra gondoltam, semmit sem ér ez a nagy gazdagság. *Mindenem megoan – szuper zsebpénz, drága verda, sportsikerek –, de akkor is hiányzik valami. Illetve valaki. Egy lány az életemből. Túl régóta vagyok egyedül. Bár lenne végre valakim, akit szeretethetek!* Elfintorodtam: ezeken a felszínes házibulikon nem lehet barátnőt találni. Ez volt a tél folyamán a harmadik buli, és még ez bizonyult a „legsikeresebbnek”, mert ma legalább smároltam. Bencének bezzeg olyan könnyű volt! Ő gond nélkül össze tudott jönni akármelyik nővel. Én sajnos mindig is a nehezen ismerkedős típusba tartoztam.

Olyan magányos vagyok.

Egyetlen újévi fogadalmat tettem most magamnak: azt, hogy minél előbb barátnőt kell találnom.

A fülemre húztam a takarót, és bámultam a hajnali égboltot. *Vajon hogy néz ki a nagy ő? A lány, aki nekem rendeltetett? Mi a neve? Talán ő is rám gondol éppen? Mikor fogunk találkozni?*

Néztem az égből azt a keskeny négyzetet, amennyit az ablak engedett. Vörös volt – az éjszakai fényektől megvilágított hó viszsztatükröződése miatt. Ezen a vörös téglalapon most egyetlen fénylő csillag tündökölt a hold keskeny sarlója mellett.

4.

A közjegyző unottan pillantott fel rám az íróasztala mögül. Már a nyelvemen volt a gyerekkorom óta jól megszokott „csókolom”, ám helyette inkább azt mondtam:

– Tiszteletem, uram! – Ez a köszönési forma egyelőre még idegenül csengett az én épp-hogy-csak-felnőtt füleimnek.

Miután bemutatkoztunk, helyet kínált.

Leültem vele szemben, és a lábam mellé tettem az aktatáskámat. Dr. Weissenberg Salamon *Jesája* ötven körüli, köpcös férfi volt rőt hajjal, ritkás szakállal és jellegzetes askenázi vonásokkal. Magas vérnyomásról árulkodó vörös arc, nehéz légzés, fiatalos, intelligens szemek. Ódivatú, galambszürke zakót és csokornyakendőt viselt, alatta pedig hozzá nem illő, bordó szvettert, ami csúnyán kibolyhosodott a sok használatból. Megfigyeltem, hogy a legtöbb értelmiséginek nincs érzéke az öltözködéshez.

Dudorászva keresgélte a releváns iratokat. Az irodája falán két diploma is ki volt akasztva. Az egyiket a Pécsi Tudományegyetem jogi karán szerezte (és latinra volt lefordítva), a másikat pedig az Országos Rabbiképzőn (ezt természetesen héberül írták, jobbról balra). Hallottam, hogy a közjegyzői hivatás a legrangosabb jogász szakma. Szóval tudtam, nem akármilyen koponyával van dolgom.

Hiába próbáltam lesimítani egy rakoncátlan tincset a kobakomon, reménytelenül égnek meredt. Idegesebb voltam, mint egy vizsga előtt! Rosszul is aludtam. Reggel próbáltam leerőltetni egy zsemlét, de már az első falattól öklendeznem kellett. Kétszáz kilométert vezettem, és csak nagy sokára találtam parkolóhelyet a pécsi városháza közelében. Ám a feszültségem igazi oka anyu volt. Ma reggel ugyanis nem ment be a munkahelyére a migrénje miatt, így láthatta, hogy nem hétköznapi öltözkében, hanem öltönyben indulok el otthonról. Kérdőn nézett rám, mire azt hantáztam, hogy az egyetemünk látogatást szervezett a Pécsi Munkaügyi Bíróságra. Bólintott, de a város neve hallatán árnyék suhant végig az arcán. Máskor nem tulajdonítottam volna jelentőséget ennek,

ám most felfigyeltem rá, az okát is tudtam: ezek szerint tudott róla, hogy Torontál hazajött külföldről, és Pécs még mindig őt juttatta eszébe

Kétségek gyötörtek. *Van vajon még más is, amiről nem tudok? Mégiscsak meg kellett volna mutatni anyunak Weissenberg levelét?* De most már késő volt ezen rágódni; itt voltam. *Egyedül.*

A fényesre boksolt Salamander cipőmet viseltem, és a húsz öltönyöm közül a legjobbat választottam: egy fekete Armanit se-lyemínggel és nyakkendővel. Mintha csak a bizonytalanságomat akartam volna ellensúlyozni az elegáns külsőmmel.

– Aham, megvan – szólt a jogász, mikor megtalálta a megfelelő papírokat. – Ön Szentpál úr, és Torontál István az örökhagyó.

– Vagyis a *defunctus* – mondtam nem túl magabiztosan a római jogi technicus terminust. Az elmúlt napokban megtanultam az öröklési joggal kapcsolatban minden hatályos anyagot, hogy naprakész legyek. – Én pedig az *universalis successor** vagyok.

Weissenberg meglepetten vonta fel a szemöldökét. – Nocsak! Látom, kollégával van dolgom. Melyik kampuszra jár?

– Elsőéves vagyok az ELTE-én.

Megjegyezte, hogy az általam mondott *defunctus* szó valójában elhunytat jelent, de azért így is jó. Tetszett ez a kvázi tanár-diák viszony, amit sikerült kialakítanom. Pontosan ezt akartam elérni: hogy egyenrangú félként tekintsen rám, és ne úgy, mint egy „mezítlábas” laikusra.

– Nos, térjünk a tárgyra! – mondta hangsúlyosan. – Először is fogadja őszinte részvéteimet az édesapja haláláért.

– Az anyám kétéves koromban elvált tőle, azóta nem találkoztam Torontál Istvánnal. Nem is emlékszem rá.

– Értem – mondta Weissenberg közönyösen.

A karórájára pillantott, aztán az ajtóra. Mintha még várt volna valakit.

– Egyedül jött, fiatalember?

– Igen – válaszoltam, és nem kevés büntudattal anyura gondoltam.

– Akkor kezdjünk is neki, ne várjunk tovább! Ezennel megnyitottam a hagyatéki tárgyalást. Megállapítom, hogy a szabályszerűen megidézetek közül Szentpál Zoltán úr személyesen megjelent,

* Egyetemes jogutód.

kijelentem továbbá, hogy a másik örökös távolmaradása a tárgyalás megtartását nem akadályozza...

Mikor a hagyatéki leltárt kezdte sorolni, azon kaptam magam, hogy alig bírok figyelni. *Koncentrálj, hülye gyerek!* – szóltam rá magamra.

– Az alábbi vagyonelemek képezik a hagyaték részét: ötvenöt német márka, nyolcezer-tíz forint készpénz, és egy kétezer forintos számlatartozás az elektromos művek felé, amit az apja már nem tudott kiegyenlíteni. Valamint egy pécsi ingatlan, címe: József Attila utca 86.

– Meg van terhelve valamilyen korlátolt dologi joggal? – kérdeztem.

Weissenberg elismerően rám kacsintott.

– Bravó, kolléga! Jó a gondolatmenet, épp most tértem volna rá, hogy az ingatlanon nincs se jelzálog, se hasznélvezeti jog, se szolgalm.

Megkönnyebbültem: nem lesz semmi gond az örökléssel. Az idegességem lassan elpárolgott. Már sajnálatot is éreztem apám iránt. Egy vidéki kégli, némi valuta, egy kis adósság. Nem sok mindene maradt.

– Ezennel tehát mindez átszáll önökre – mondta Weissenberg.

Nem volt világos, miért használt többes számot... Az előbb is egy bizonyos „másik örökös” került felemlítésre, aki „távol maradt”... *Itt valami gubanc van!* Bár nyugtalanított a dolog, úgy döntöttem, nem foglalkozom vele. Gondolatban már el is adtam a házat, és azt terveztem, hogy az így befolyt pénzt oda fogom adományozni anyu valamelyik árvaházának.

Weissenberg megkérdezte, van-e bármilyen észrevételem vagy kérdésem. Nemet jeleztem, így hát közölte, melyik bankban tudom felvenni az örökölt pénzt, majd átadta nekem a hagyatékátadó végzést és a tiszteletdíjáról szóló csekket. Az ajtó mögül beszélgetés zaja szűrődött be: már gyülekeztek a soron következő ügyfelek.

A közjegyző ekkor megint olyan furcsát mondott:

– Ön egyedül jött el, fiatalember, de ne feledje, hogy maguk ketten együtt örökölték! A most örökölt vagyonnak csak a *fele* illeti meg önt, tehát csak annak eszmei hányadrészére tarthat igényt. De ugyanebből kifolyólag a számlatartozás, és az én munkadíjam is megoszlik maguk között, úgyhogy majd hajtsa be mindezt az örököstársán!

Eltolta a székét az asztaltól, és máris a következő tárgyalás irataiba temetkezett. Immár háttal nekem búcsúzott: – A csekket szíveskedjenek befizetni! Kérem, kint szóljon a soron következő ügyfélnek, hogy bejöhet! Sok sikert kívánok a tanulmányaihoz, és további szép napot!

Én azonban nem mozdultam. *Mi a fenéről beszélt már megint? Miféle „örökóstársam”? Még hogy hajtsam be rajta?! De hát kicsodán?!*

– Bocsánat, valamit nem értek – mondtam bizonytalanul. – Hogy érti azt, hogy „mi ketten” örököltünk? Itt valami nem stimmel: tudtommal én vagyok az egyetlen örökös apám után.

A közjegyző kissé bosszúsán pillantott rám a válla fölött. Szemmel láthatóan szerette volna végre lezárni a tárgyalást.

– Súlyos tévedés – mondott ellent. – Ebben az ügyben két törvényes örökös van: ön és a hölgy. Aki nem jött el.

Bután bámultam a férfira.

– Miféle hölgy?

Fogalmam sem volt, kire gondol. Talán anyura? De hisz neki a válás óta semmi köze Torontálhoz. Aztán rájöttem:

– Ja, értem már – mondtam derűsen. – Bizonyára apám özvegyére céloz. Nem is tudtam, hogy újra megnősült.

Weissenberg megcsóválta a fejét, és visszagurult székével az asztalhoz. Ismét kézbe vette az ügy iratait, és türelmetlenül elhaddarta:

– Az említett ingatlan, a megjelölt pénzösszeg és a számlatartozás végrendelet hiányában Torontál István két gyermekére száll, név szerint: Szentpál Zoltánra (született 1974. június 29., lakhelye Budapest, Borbolya utca 127., anyja neve Szentpál Bernadett), és Szentpál Noémi Evelinre (született 1976. július 25., lakhelye Budapest, Klauzál tér 3., első emelet 4., anyja neve szintén Szentpál Bernadett). Tehát maga és a *húga* öröklik Torontál István vagyonát.

Kellett pár másodperc, hogy felfogjam a hallottakat.

– Micsoda?! A „húgom”?! De hát én egyke vagyok.

– Ne vicceljen már velem, fiatalember!

Fura egy helyzet volt.

– Nekem nem is született testvérem! Még kuzinom sincs.

– A nyilvántartás szerint igenis van testvére. Egy *lánytestvére*.

Értetlenül pislogtam a közjegyzőre. Leereszkedően magyarázkodni kezdett:

– Minden halálesetnél utána kell néznem, kik az elhalt rokonai, és van-e túlélő házastárs. A néhai Torontál úr nem volt házas a halálakor, és csak két rokona él: a fia és a lánya. Kikerestem hát a nyilvántartásból a testvére címét, aztán a magáét, végül írtam önöknek. Önhöz eljutott a levelem, de Szentpál Noémi Evelin valamilyen oknál fogva nem kapta meg. Esetleg elköltözött onnan, vagy egyszerűen csak nem tartotta fontosnak, hogy megjelenjen. De most már tényleg szeretném lezárni ezt a tárgyalást. Sok ügyfelem van még, úgyhogy...

Iszonyatosan leforráztak a szavai.

– Nem, az nem lehet! – mondtam a kelleténél hangosabban. – Ez valami félreértés! Anyu az egyetlen rokonom. Nekem nincsen semmiféle húgom! Noémi... Miféle *Noémi*?! Sosem volt ilyen nevű ismerősöm! Ön biztos rosszul nézett meg valamit a nyilvántartásban.

Sértette, hogy kifogásolom a precizitását.

– Szó sincs tévedésről. Száz százalék, hogy Torontál Istvánnak van még egy gyereke. A hatósági bejegyzések valós adatokat tartalmaznak, és én mindig alaposan járok utána a feladataimnak.

– De hát én egyke vagyok, uram, értse már meg! Az anyám sohasem mondta nekem, hogy van egy...

Hirtelen elhallgattam, ahogy eszembe jutott a ma reggeli jelenet, mikor azt az árnyékot láttam végigsuhanni anyu arcán. Ettől mintha egy jeges vasmarok szorította volna meg a szívemet. Lassan kinéztem az iroda ablakán erre az idegen városra, ahol apám élt. *Mit pattogsz itt, kölyök? Nem tudsz te semmit!*

A szívem vadul vert. Csak néztem a köpcösre, és köpni-nyelni nem tudtam. Már nem a magabiztos, stréber piperkőc ült vele szemben, hanem egy döbbszent, tudatlan *kisfiú*, akit csúnyán becsaptak. A közjegyző ekkor értette meg abszurd helyzetemet. Most először mintha kizökkent volna a távolságtartó, érzelemmentes hivatalnok szerepéből. Szánakozva nézett rám, és megpróbált vigasztalni:

– Sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnia, hogy van egy lánytestvére. Említette, Szentpál úr, hogy sohasem találkozott az apjával. Nyilván nem tud egy-két dolgot a szüleiről és a múltjukról. Ez nem a maga hibája! Gyakran előfordul, hogy a házasfelek elválnak, új családot alapítanak. Néha a féltestvérek külön-külön nőnek fel, és előfordulhat, hogy nem is tudnak egymás létezéséről. A maguk esete is ilyen.

Bizonytalanul bólintottam. *Talán tényleg csak egy féltestvérről van szó. Ez végül is belefér.* De ekkor eszembe jutott, hogy a másik örökös anyját is Szentpál Bernadettnek hívják. *Ha ez igaz, akkor nem az apám lányáról, vagyis nem egy ismeretlen féltestvérről van szó, hanem az én...*

– Nem lehet! – nyögtem. – Van egy édestestvérem...

Ez már sok volt nekem. Forogni kezdett velem a szoba, és kivet a hideg veríték. *Jézusom!* Igazából nem is vagyontárgyak szerepelnek a hagyatékban, hanem egy személy! Egy lánytestvér! *Aki anyu gyereke is.*

Kiment az erő a tagjaimból, és minden elsötétült előttem.

– Rosszul van, fiatalúr? – mintha a másik szobából hallottam volna Weissenberg Salamon aggódalmas hangját. – Szörnyen elszápadt! Nem érzi úgy, hogy el fog ájulni?

De. Bizony, úgy éreztem. Ott termett mellettem. Megragadta a karomat, és talpra állított. Nem néztem volna ki ebből az apró termetű fickóból, hogy ilyen erős. Továbbra is kilométeres távolságból hallottam a szavait („El ne ájuljon itt nekem, fiam! Itt nem tud lefeküdni. Jöjjön!”), és homályosan éreztem, hogy visz valahová. Nehézkesen botladoztam mellette.

Huzat csapott meg. Egy kegyes pillanatra visszatért a látásom: néhány kíváncsi arc nézett felém. Csak később esett le, hogy Weissenberg soron következő (és mostanra már elég türelmetlen) ügyfelei azok.

Az egész testem fáj; eltűnt belőle minden erő. Úgy éreztem, súlytalan vagyok, ám ennek ellenére egyre nehezebben mozogtam. Mintha derékig érő, sűrű olajban kellett volna előregázolnom a legsötétebb éjjelen. Az utolsó emlékem az volt, hogy minden olyan távolivá, jelentéktelenné zsugorodik.

Aztán elvesztettem az eszméletemet.

Az adásszünet után valamivel jobban éreztem magam. Körülnéztem, de semmit sem ismertem fel magam körül. Nem tudtam, hol vagyok. Valami kemény, kényelmetlen felületen feküdtem. Ekkor észrevettem a fölém hajoló közjegyzőt, és hirtelen minden beugrott...

Egy középkorú asszony ült oda a lábam mellé. A titkárnő volt az. Kérdezte, hogy jobban vagyok-e. Meglazította a nyakkendő-

met meg a galléromat, majd megemelte a fejemet. Egy bögre rettentően édes kávé tiktált belém, ami jólesett az üres gyomromnak. Hamarosan felment a vércukorszintem, és erőre kaptam. Ismét körülnéztem, láttam, hogy a városháza személyzeti konyhájában fekszem egy ütött-kopott kanapén.

Weissenberg ott téblábolt mellettem, aztán otthagyt azzal, hogy hamarosan visszajön, és addigra szedjem össze magam. Az anyáskodó titkárnő tanácsára felpolcoltam reszketeg lábaimat egy irathalomra, hogy visszafolyjon a vér a fejembe. Szinte hallottam a volt edzőm hangját: „Fiam, olyan puha vagy, mint a szar!”

Óvatosan felültem, és lehámoztam magamról a zakómat. Sötét izzadságkontinensek éktelenkedtek divatos ingemen. Az öltönytáskám is csupa por lett. Ezek szerint nemrég összeestem, a közjegyző pedig felnyalálolta tehetetlen testemet, és letett ide. *Istenem, de égő! Mi a francot keresek én itt?!*

A titkárnőnek is vissza kellett mennie dolgozni, így aztán hosszú percekig egyedül feküdtem ott. *Nekem nincs édestestvérem.* Ám egy hang lekezelően replikázott: *biztos vagy te ebben, Szentpál?* Ha nem vette volna körül kezdettől fogva annyi titkolózás és rejtély a szüleim házasságát, ha anyám nem rettegne a mai napig Torontáltól, akkor most bátran mondhatnám, hogy az egész csak egy félreértés. De hát tényleg *semmit* sem tudtam apámról és anyám fiatalkoráról. Mi van, ha a szüleim még pár hónappal ezelőtt is tartották a kapcsolatot, egészen apu haláláig?! Én már semmin sem lepődtem volna meg. Miért is tudnék bármiről, mikor anyám gyerekkoromban elérte a jól megválasztott szavaival, hogy ne érdeklődjek apám és a múltja iránt? *Félrevezetett engem! Vagy inkább csak védeni akart?*

Minden eddiginél elevebben láttam magam előtt anyut, amint a volt férjétől elszenvedett sérelmek miatt zokog. Most nagyon is aktuálisnak tűnt minden, amit valaha elmondott apámról. Belecsöppentem abba a családi posványba, amiben anyu már oly régóta vergődött. Ez az egész nem az ő műve volt, hisz anyyira nem vallott rá. Nem, ez mind apám sara volt. Világéletében rohadt egy alak volt – miért lenne ez másképp a halála után?

Gyerekkoromban sokszor gondoltam arra, hogy valószínűleg több gyereke is lehet. De azok csak *féltestvérek*, akikhez semmi közöm... Mint ahogy Torontálhoz sincs. Ám egy *édestestvér*... hát ez egészen más történet! Elborzasztott a gondolat, hogy osztanom kell valakivel a legjobban szeretett lényen: az édesanyámon.

Az nem lehet, hogy legyen egy másik gyereke is! Csak én vagyok neki és kész! – gondoltam féltékenyen.

De ha ez az egész igaz, miért nem mondta el nekem, hogy született egy lánya is Torontáltól?! Vagy tényleg egy adminisztrációs hiba eredménye ez az egész? *Ó, bárcsak az lenne! Bárcsak itt lenne anyu, hogy eloszlassa minden kételyemet!*

Visszajött a közjegyző; egy fiatal, öltönyös férfi állt mellette. Megkérdezték, jobban vagyok-e.

– I-igen – válaszoltam bizonytalanul, és felültem (a vérnyomásomnak nem tetszett ez a mozdulat).

– Ne hívjunk magához orvost?

Elképzeltem, amint felhívják miattam anyut egy pécsi kórházból *Te jó ég, még csak az kéne!*

– Nem kell – feleltem. – Már jól vagyok.

Weissenberg elmondta, hogy a mellette álló férfi a helyettese.

– Ő majd elviszi magát a Polgármesteri Hivatalba, Szentpál úr, ahol talán választ kaphat a kérdéseire. Minden jót!

Mielőtt bármit is mondhattam volna, Weissenberg a kezembe nyomta a papírokat meg az aktatáskámat, amit az íróasztala mellett hagytam, aztán sarkon fordult és visszament az irodájába.

A közjegyző helyettese rendkívül segítőkésznek bizonyult. Megmutattam neki a pécsi ház címét – József Attila utca 86. –, mire ő utánanézett az ingatlan adatainak a nyilvántartásban.

– Torontál István volt a tulajdonosa egészen a mai napig – mondta tárgyilagos hangon.

Idegesen beletúrtam hosszú, izzadt hajamba. Ha Torontálnak van egy lánya, akkor talán együtt is laktak.

– Meg tudná mondani nekem, hogy kik voltak a lakók az előző tulajon kívül? – kérdeztem lélegzet-visszafojtva. – Arra lennék kíváncsi, nem lakott-e itt véletlenül egy öö... – kutakodni kezdtem az emlékeim között egy bizonyos név után, majd amikor ráleltem, némi idegenkedéssel ki is mondtam. – Egy bizonyos Szentpál Noémi Evelin is?

A közjegyző helyettese utánanézett, és kiderítette, hogy a József Attila utca 86. szám alatti ingatlannak egy Varga Judit nevű nő volt a haszonélvezője, és papíron sosem lakott ott más. Ám a hír nem nyugtatott meg. Ez még nem bizonyított semmit.

Ugyan miért lakott volna egy kislány apámmal, mikor az a gazember – anyu elmondása szerint – mindig is utálta a gyerekeket?

Szóval teljesen életszerűtlen, hogy a fickó megtúrta volna maga mellett a *lánygyermekét*.

– Van még valami, amiben a segítségére lehetek? – kérdezte a jogász.

Türelmetlennek tűnt. Túl régóta tartottam fel. Nem akartam egyedül maradni. Még sosem voltam ennyire tanácstalan és felzaklatott! Épphogy magam mögött hagytam a gyerekkor gondtalanságát, és ez volt a legkomolyabb probléma, amivel eddigi életem során találkoztam. Eddig szinte burokból éltem.

Megköszöntem a fickó segítségét, és elhagytam a városházát. A parkolóban újra rám tört a rosszullet. Remegő lábakkal ültem be a kocsimba. „Sajnálom, hogy tőlem kellett megtudnia.” Döbbenet láttam a visszapillantó tükörben, milyen fehér az arcom.

5.

Már sötét volt, amikor leparkoltam a házunk előtt. Jó erősen becsaptam magam mögött a bejárati ajtót, az előszoba sarkába dobtam az aktatáskámat, és lendületesen beléptem a nappaliba. A kutyánk épp evett, anyu pedig a kedvenc foteléből tévézett.

– Szia, fiam! Sokára jöttél! Csak nincs valami baj? Feldúltnak látszol.

– Most mindent elmondasz nekem, oké?! Nincs több hazudozás! Mindent tudni akarok!

Anyu kikapcsolta a tévét, és meglepetten nézett rám.

– De hát mi van veled, Zolika? Ne kiabálj velem! Megijesztesz.

– Miért nem tudtam róla, hogy él egy húgom a világon?!

Anyu arca megvonaglott, mintha ütés érte volna. És ez volt az a pillanat, mikor eloszlott az utolsó kételyem is. *Hát minden igaz. A rohadt életbe, TÉNYLEG örököltam egy lánytestvért!*

– Űristen... – nyöszörögte anyám. – Hogy tudtad meg?!

Féltem, hogy szívrohamot fog kapni. A dühöm azonnal szertefoszlott, és átadta a helyét az aggodalomnak. Meg persze a bűntudatnak. *Nem így kellett volna!* Odaguggoltam anyu elé, és megpróbáltam megnyugtatni.

– Anyu, ne haragudj! Nyugodj meg, kérlek!

– *Meg fogja ölni őt az a szemét!* A lányomnak nem eshet baja! Honnan szereztél róla tudomást? Mit tettél, kisfiam?!

A hideg futkosott a hátamon.

– Ki fogja megölni?! Apám? – két kezem közé fogtam anyu arcát. – *Már vége!* Torontálnak agyvérzése volt, és...

– Nem érted, hogy sosem lesz vége?! Nem lett volna szabad megbolygatnod a dolgokat, ahhoz a lányhoz neked semmi közöd nem lehet!

– De hát nem találkoztam vele! Ma hallottam életemben először Noémiről, értsd már meg!

Anyu még jobban elsápadt. – És már a nevét is tudod!

Már nem csodálkoztam semmin. Most már az tűnt a legkisebb rossznak, hogy tizennyolc éven át eltitkolták előlem a húgom létezését. És mi minden lehet még itt eltemetve! Mennyi titok.

– Te nem ismered az apádat, kicsim! – nyöszörögte anyu. – A Stasi és a KGB egyik legkegyetlenebb hóhéra volt! Nem érted, hogy te és a húgod életveszélyben vagytok?!

A rohadt életbe! Tényleg *egyedül* ültem ott a közjegyzőnél! Mit is mondott Weissenberg? „Önhöz eljutott a levelem, de Szentpál Noémi Evelin valamilyen oknál fogva nem kapta meg. Esetleg elköltözött onnan, vagy egyszerűen csak nem tartotta fontosnak, hogy megjelenjen.” Iszonyúan megrémültem.

– De hát én nem csináltam semmi rosszat! – Jó erősen megragadtam anyu vállát. – Az isten szerelmére, senki sincs veszélyben! Apám most már senkit sem fog megölni! Mert meghalt!

Anyu abbahagyta a zokogást. Döbbenet nézett rám.

Odamentem az aktatáskámhoz, amit az előszobában hagytam, és visszarohtam vele anyuhoz. Megmutattam neki a közjegyző levelét, a halotti bizonyítványt, a boncolási jegyzőkönyvet, meg a hagyatékátadó végzést. Anyu elképedve nézte őket.

– Sejtettem ma reggel, hogy nem a Pécsi Munkaügyi Bíróságra készülsz... – suttogetta anyu. – Rossz előérzetem volt, és furcsán viselkedtél.

Most, hogy végre lecsillapodtak a kedélyek, beszámoltam neki mindenről: a decemberben kapott levélről, a jelentéktelen örökségről, az egész hagyatéki tárgyalásról. Anyu megkönnyebbülten sóhajtott. Most már elhitte, hogy az az ember, aki idáig pokollá tette az életét, tényleg nincs többé. De furcsamód még mindig nem nyugodott meg teljesen.

– Miért nem mutattad meg nekem azt a rohadt levelet, fiam?!

– Azért, hogy megkíméljelek a rossz emlékektől – mondtam cénnavékony hangon; utólag már olyan nevetségesnek tűnt ez a terv. – Olyan rég nem gondoltál apura, és olyan életvidám voltál egy ideje. Én csak jót akartam neked, anyu. És... és csak hogy tudd, ma elájultam a közjegyzőnél, mikor... mikor *megtudtam*...

Jólesett volna, ha anyu megvigasztal, hogy semmi baj, megérti, amiért így intéztem a dolgokat – ehelyett elfordította rólam a fejét, és csak a *másik* gyerekével foglalkozott. Életemben először – és nem utoljára – féltékenységgel kerített hatalmába.

– A *lányomnak* is ott kellett volna lennie! Miért csak te mentél el a közjegyzőhöz?

Na, az aztán érdekes szitu lett volna! Elképzeltem, ahogy ülök a közjegyző előtt, a stréber egyetemista szerepében tetszelegve, és akkor egyszer csak belép egy nálam két évvel fiatalabb lány, aki feltűnően hasonlít rám. *Jézusom!* Megborzongtam.

– A közjegyző azt mondta, valószínűleg nem jutott el Noémi-hez a levél. Lehet, hogy az egész csak a posta hibája.

– Fel kell kutatnunk őt – jelentette ki anyu hirtelen. – Most már lehet.

– Mi az, hogy *most már lehet*?! Először is el kell mondanod mindent, amit eddig titkoltál! Ki az a Judit? Titkon végig azt vártad, hogy Torontál meghaljon, ugye? Na de miért...

– Erre most nincs idő! Azt megtudtad, hol lakik Varga Judit a lányommal?

– Weissenberg elmondta, hová küldte a levelet Noéminek. Budapesti cím, emlékszem... Ááá, mi is volt? Pedig itt van a nyelvenmen...

Anyu lélegzet-visszafojtva várt. Végül eszembe jutott a cím. – Megvan! Klauzál tér 3., első emelet 4.! – kiáltottam diadalittasan, majd hozzátettem: – Örület, hogy korábban milyen gyakran megfordultam azon a környéken, nem is sejtve semmit...

Mekkora kísértést éreztem decemberben, hogy kidobjam a közjegyző levelét. Egészen másképp alakultak volna a dolgok, ha azon a napon úgy döntök, nem foglalkozom az örökléssel. Ha akkor gyáván meghátrálok, talán sosem tudom meg, hogy van egy eltitkolt húgom.

Anyu átöltözött, belebújt a cipőjébe, és magához vette a retiküljét.

– Gyere, kisfiam, most azonnal megkeressük Noémit! Sejtetem, hogy egyszer eljön ez a nap. Induljunk már! Útközben mindent elmondok.

Felkaptam a kabátomat. Az én kocsimmal mentünk, mert az még mindig kint állt a ház előtt. Jobban örültem volna, ha én vezethetek – hiszen anyu nemrég még hisztérikus állapotban volt –, de ő villámgyorsan bepattant a volán mögé, és beindította a motort. Épp hogy be tudtam szállni mellé, már ki is lőttünk a felhajtóról. Miközben Pest felé száguldottunk, anyu elmesélte nekem, hogy is történt minden:

– 1976. július 25-én szültem egy kislányt a János Kórházban. Noéminek neveztem el. Kétéves voltál, és csak pár hónapig lehetél együtt vele, ezért nem lehetnek róla emlékeid. Sosem felejttem

el, ahogy puszilgattad az arcocskáját, püfölted a kis lábát, és boldogan mondtad, hogy: „Baba! Nyojémi baba!” Nagyon szeretted őt... Úgy sírtál, amikor már nem lehetett többé velünk... Ó, az a szemét apátok elszakította tőlünk! Egy ideig hiányzott neked Nómika. De aztán elfelejtetted, hiszen még olyan pici voltál. Nem őrizhettél meg belőle semmit magadban, én pedig sohasem beszélhettem róla. Életed első emlékei úgy hároméves korodból valók. Tehát Noémi mondhatni sohasem létezett számodra.

Csak néztem magam elé döbbenően.

– Annyi mindent el kell most mondanom neked – sóhajtott anyu. – Kezdjük az elején! Tudod, a hetvenes évek elején friss diplomásként elhagytam Erdélyt, és Budapestre jöttem munkát keresni. Csak egy tapasztalatlan, székely csitri voltam. Az Ifjúsági Parkban ismerkedtem össze apáddal egy Illés-koncerten, ő akkor harminc volt. Kár tagadni: első látásra beleszerettem. Bármennyire is meggyűlöltem később, azt meg kell hagyni, sosem láttam vonzóbb, okosabb férfit. Igen, hiába nézel így rám, ez az igazság. Jární kezdtünk. A barátnőim majd megpukkadtak az irigységtől. Nem sokat tudtam róla, csak annyit, hogy Pécsen született és századosi rangban volt. Csalódtam apádban, mikor pár hónapos korodban gügyögve odamásztál hozzá, ő meg csak nézett rád megvetően. Néha megvert engem, és többször is előfordult, hogy idegen nők társaságában láttam. De én mindezt megbocsátottam neki. Még mindig örültem szerelmes voltam belé, és rettentően magányosnak éreztem magam nélküle. Meg kell értened, fiam, ő olyan finom és gyengéd tudott lenni hozzám, én pedig annyira naiv lányka voltam. Elfogadtam ezt a helyzetet. Aztán apádat a Szovjetunióba vezényelték, és egy évig nem találkoztunk. Én meg csak vártam rá. Amikor hazajött, másodjára is teherbe estem tőle. Mikor Noémit hordoztam a szívem alatt, apád megváltozott. Ingerült lett. Különböztünk egymástól: nekem mindenem volt a család és a nyugalom, ő azonban irtózott mindezekről. Aztán ismét hónapokig távol volt, a gyerekeimnek meg apára volt szükségük, alig volt pénzem, és közben úgy éreztem, egy senki vagyok nélküle. Mikor Noémi megszületett, apád épp külföldön volt. Rábízalak téged meg a húgodat anyámra, és nyomozni kezdtem Torontál után a Belügyminisztériumban, hogy kiderítsem, ki is ő valójában. Beszéltem a kollégáival is, és megtudtam, hogy többször is összetűzésbe került a feletteseivel, sőt még a pártfejessel is,

ezen kívül súlyos bűncselekmények elkövetésével gyanúsították, és több fegyelmi eljárás is folyamatban volt ellene.

– Mit követett el? – kérdeztem.

Anyu elhadarta: – Megerőszakolta és félholtra verte a titkárnő-jét, majd ugyanezt tette egy gépirónővel. A felesének a menyasz-szonyát is molesztálta a liftben. Az egyik szerencsétlen áldozata öngyilkos lett.

– Uh, nem semmi! – nyögtem fel.

– Mikor hazajött hozzánk, azt mondtam neki, hogy tudom, ne-héz helyzetben van, mert jártam bent az irodájában, és beszéltem néhány elvtárrsal. Biztosítottam felőle, hogy én hiszek neki, ezek bizonyára alaptalan vádak... De ő dühbe gurult, és elvert engem. Azt ordította, soha ne ártsam bele magam az ő ügyeibe. Noémi még csak pár hetes volt ekkor, nem ébredt fel a zajra, de te ott vol-tál a szobában, és végignézted, ahogy az a szemét véresre ver... és megerőszakol... engem is. Sosem felejttem el, ahogy nézted azt a véres borzalmat. Mikor sikítottam a fájdalomtól, akkor te is sikoltottál. Nem mertél otthagyni; ott maradtál a fotel fedezéke mögött, és vártad, mikor lesz már vége. Reméltem, hogy később semmire sem fogsz emlékezni. Azt a rohadékot nem is zavarta, hogy ott vagy. Végül zihálva otthagyt. Kiment a kocsijához, rá-gyújtott, és elhajtott valahová az éjszakában. Te pedig végre oda-jöttél hozzám, és megöleltél.

– Ó, anya, annyira sajnálom!

Már a Margit-körúton voltunk. Anyu lefékezett egy kereszte-ződésnél. Türelmetlenül dobolt gondosan manikűrözött körmei-vel a kormányon.

– Egy pszichopata vadállat volt. Nem engedhettem, hogy bánt-sa a fiamat és a lányomat. Elhagytam őt, és a bíróság nekem ítelt titeket.

– De hát akkor hogyan vesztettük el Noémit?

Az arca fájdalmas grimaszba torzult az emlékektől.

– Ó, ha tudnád, hányszor gondoltam már arra az álmatlan éjszakákon, hogy minden az én hibám! Ha nem megyek be kí-váncsiskodni a minisztériumba, talán minden másképp alakul... A válóper lezárulta után egy héttel, mikor még anyámnál lak-tunk, felkeresett egy fiatal hadnagy, aki valamikor együtt dolgo-zott apáddal. Molnár Dezsőnek hívták. Mint kiderült, az egyik megbecstelenített lány udvarlója volt. Tudta, hogy én is egy vagyok Torontál áldozatai közül, és azt is látta, hogy gyűlölöm

a volt férjemet. Bizonyítékokat gyűjtött apád ellen. Elmondta, hogy eleinte kollégák és barátok voltak a III/III-as ügyosztályon, ám egy idő után a hadnagy fényt derített Torontál piszkos kis ügyleteire: a rengeteg sikkasztott pénzre, aranyra, ingatlanra, és a még durvább ügyekre. Apád egyre brutálisabb lett. Képzelted, milyen agresszív volt, ha már a KGB-n belül is elítélték a viselkedését! Mikor elkezdte bántani a nőket maga körül, betelt a pohár. *Persona non gratának* nyilvánították, és likvidálni akarták. Nem mertem segíteni a hadnagynak. Ha egyedül lettem volna, és biztosítják, hogy nem esik bántódásom, talán vállalom a tanúskodást, de így, hogy ott voltál te és a testvérké, soha. Azt mondtam, már elváltam attól a vadállattól, és semmi közöm hozzá. Ám a hadnagy nem tágitott, győzködött, hogy higgyek neki, legalább húsz évre a rácsok mögé juttathatnák a szemetet, és amikor ez sem vált be, felhozta a sok halottat, a megerőszkolt nőket, hogy hasson a lelkiismeretemre. De így is elküldtem. Hamarosan elköltöztem veled és a húgoddal egy garzonlakásba. Könyvelőként dolgoztam, azt hittem, jól elleszünk majd, új életet kezdünk, ám apátok egy este ránk talált... Valahogy kinyomozta a címünket. Betörte az ajtót, leült, aztán addig rugdosott a földön, míg el nem vesztettem az eszméletemet. Mikor magamhoz tértem, Torontál odaguggolt hozzám, és egyből a tárgyra tért. Azt mondta, körözik gyilkosságért, meg a „többi szarságért”. Arra volt kíváncsi, mit mondtam el a *néhai* Molnár hadnagynak. Mondtam, hogy semmit, de csak újra megütött. Az orromból vér szivárgott, és éreztem, hogy a rúgásaitól eltört egy bordám. Te és Noémi eközben a szomszédos szobában aludtatok. Apád a legnagyobb nyugalommal a torkomra szorította a már amúgy is véres kését. Nem tehettem mást, bevallottam, hogy tudok a viselt dolgairól: a sikkasztott valutáról, a csalásairól, a brutális akcióiról, a túlkapásairól, a megerőszkolt áldozatairól. Ő meg csak vigyorgott. Aztán felsóhajtott, és körülnézett az én kis lakásomban. „Egyszóval *mindent* tudsz a bűncselekményeimről, mucikám. Ez nagy kár. Sajnálom.” Hihetetlen, de tényleg sajnálkozást hallottam ki a hangjából. Szeretett engem... persze *a maga módján*. Aztán elmondta, hogy le akar lépni az NSZK-ba, de nem képes nyugodt szívvel menni, ha én mindenről tudok, mert biztosan jönni fognak majd hozzám, hogy róla kérdezősködjenek – én voltam az utolsó élő tanú, aki tudott a tetteiről. Sokatmondóan nézett a szemembe. A szívem hevesen kalapált. Zokogva ígértem neki, hogy

semmit sem mondok majd, de ő nem hitt nekem. Tudtam, hogy végem. Könnyörögni kezdtem az életemért, de ő hajthatatlan volt. Végül aztán mégsem késelt meg.

– Hála istennek... De miért nem?

– A kishúgod mentette meg az életemet: felébredt, és sírni kezdett, ezzel kikököntette az apját. Meglepetten nézett a kisszoba felé, mintha csak most jutott volna eszébe, hogy jó, van két gyerekünck. Otthagytott engem a földön, és megindult felétek. Ettől még jobban megijedtem, de – nem törődve a törött bordámmal – fel-tápászkodtam, és apádra vetettem magam. Megfejtelt, elterültem, és nem bírtam megmozdulni. Belépett hozzátok a kisszobába, és a legnagyobb nyugalommal nézett titeket, kezében a fegyverrel. Te is felébredtél. Noémivel kórusban bömböltetek, apátok pedig próbálta eldönteni, melyikőtöket válassza. A kicsit vagy a nagyobbikat? Végül Noémire esett a választása. Valószínűleg azért, mert ő kisebb és könnyebb volt. Torontál eltette a kését, majd – életében először – egy hanyag mozdulattal felemelte a lányunk csöppnyi testét, mintha csak egy krumpliszák lett volna. Kezében a csecsemővel odaállt elé. Így búcsúzott: „Nem öllek meg, mucikám, a régi szép emlékek miatt. De hogy biztos legyek a dolgomban, magammal viszem az egyik kölykünket. Ő lesz a *biztosítékom*, amíg bujkálok. A kis szaros addig lesz életben, amíg tartod a szádat. Ne feledd, te vagy az utolsó tanú! Ha Magyarországról bárki nyomozni kezd utánam, vagy letartóztatnak, és megtudom, hogy te adtál fel, megölm a túszoamat. Aztán visszajövök érted és azért a helyes kisfiúért is. Megértetted?” Noémi – mintha csak érezte volna, hogy most dől el a sorsa – torkaszakadtából üvöltött, és vadul kapálózott. Könnyörögtem, hogy ne vigye el a kisbámat, de ő azt mondta... ó, soha nem felejttem el azokat a kegyetlen szavakat: „Ne pattogj már, Berni! Örülj, hogy csak az egyiket viszem! Itt marad neked a másik.” És kiment a lakásból. Egy ideig még hallottam a lányom panaszos hangját, amíg be nem szálltak a liftbe, aztán csend lett.

– Úristen, anyu! – Hátborzongató volt belegondolni, hogy Torontál engem is választhatott volna, és akkor talán minden fordítva történik. Anyu most Noémivel ülne itt, és *engem* készülnének felkutatni.

– Kivonszoltam magam utánuk – folytatta anya –, de a lépcsőházban elájultam. A szomszédok, akik addig nem mertek közbeavatkozni, kihívták a mentőket.

Az egész teste rázkódott a zokogástól. Ő, aki mindig is olyan jól vezetett, most többször elmulasztott indexelni, és egyszer vésszenen letért a sávból. Többen is ránk dudáltak.

– Húzódjunk félre, anyu! Csak egy kicsit, kérlek, amíg megnyugszol, jó?

Leparkolt egy mellékutcában, és előredőlt a kormányra. Aztán csak sírt. Egyszerűen nem tudtam mit mondani neki, csak átöleltem a vállát. Negyedóra múlva összeszedte magát. Felajánlottam, hogy majd én vezetek helyette, de ő azt mondta, már jobban van. Felhajtottunk a Margit-hídra. Szótlanul néztem az alattunk hömpölygő, koromfekete Dunát.

– Torontál tehát az NDK-ba vitte Noémit, onnan pedig Nyugat-Németországba – folytatta végül anyja. – Könnyen tudott szerezni kamu útlevelet és egy hamis papírt a „halálomról”, amik szerint így ő maradt Noémi egyetlen szülője. A német gyámhatóság nem is akadékoskodott. Engem felkerestek a magyar rendőrök, és vég nélkül kérdezősködtek Torontálról, ahogy azt apád előre megjósolta. A fenyegetések hatására nem mertem lebuktatni. Fél éven át semmi hír nem volt Noémi felől. Aztán egyszer felhívott apád Berlinből; arra volt kíváncsi, hogy „tartottam-e a számat”. Biztosítottam, hogy nem vallottam ellene, aztán Nómiról kérdeztem. Nagy kegyesen elárulta, hogy jól van, egy nő vigyáz rá. Könnyörögtem neki, hogy meséljen róla többet, és mondja el, ki az a nő. Persze csak nyűg volt neki a síró csecsemő, ezért egyből lepasszolta Noémit az egyik szeretőjének, egy Varga Judit nevű ápolónőnek, aki követte apádat és a húgodat az NSZK-ba. Ismertem őt, kedves nő volt. Hallottam róla, hogy meddő, így két kézzel kapott az én gyönyörű kisbabám után. Legalább tudtam, nála jó kezekben lesz Noémi. Katasztrófa lett volna, ha apád maga akarta volna felnevelni. Könnyörögtem neki, hogy hozza vissza a kicsit, de letette a kagylót.

Anyu majdnem nekiment egy mellettünk pöfögő Wartburgnak. *Úristen, csak rendőr ne lásson most minket!*

– 1980-ban úgy éreztem, nem bírom tovább elviselni Noncsi hiányát! Ekkor már négyéves volt. Felfogadtam egy magánnyomozót, hogy készítsen róla fényképeket, és figyelje meg – persze távolról. Kaptam is néhány rossz minőségű fotót. Órákig zokogtam, amikor végignéztem őket. Az egyiken Noémi egy berlini kertben ült, aprócska, macis póló volt rajta, és drága babákkal játszott. Egy másik felvételen piros esőkabátban ment Judittal ké-

zen fogva az óvoda felé. Vak bizalommal nézett fel a mosolygó nevelőanyjára. Fájdalmasan gyönyörű gyerek volt, és annyira, de annyira hasonlított ránk! Ugy láttam a felvételekből, hogy Judit szereti, és rendesen gondját viseli. Olyan féltékeny voltam... A magánnyomozó azt mondta, apád egyszer sem volt a közelükben: sem a lakásuk előtti játszótéren, sem az óvodánál, sem Judit munkahelyénél nem lehetett látni. Tehát nyilvánvaló volt: Torontál nem él velük, és nem is törődik a lányával. Abban reménykedtem, hogy talán már el is feledkezett az ő kis „biztosítékáról” meg a fenyegetéseiről. Így aztán egy nap összeszedtem a bátorságomat, és elutaztam az NSZK-ba, hogy elhozzam, vagyis inkább elraboljam Noémit az óvodából. Torontál azonban mindenre gondolt: bizonyára még előzőleg lefizette (vagy megfenyegette) a német óvónőket, nehogy elvihessem Noémit. Nem engedtek a gyerekem közelébe, és felhívták Torontált. Odacsődítették a rendőrséget is, mintha egy közönséges gyerekrabló lennék, ezért kénytelen voltam távozni onnan. Judit lakásához hajtottam. Először nem akart beengedni, de én egyszerűen berontottam. Könyörögtem Juditnak, hogy menjen el Noémiért az óvodába – hiszen őt ismerték, neki kiadták volna –, és engedje át nekem a picit. Judit döbbenten pislogott rám, mikor rájött: én vagyok Noémi igazi anyja, és a halálhírem kamu volt. Láttá, mennyire hasonlítok a gyerekre, úgyhogy semmi kétsége nem maradt. Bármennyire is imádta Noémit, hajlandó lett volna lemondani róla. Talán még sikerült is volna visszaadnia őt nekem, de egyszer csak betoppant a merevrészeg apád, és elállta a lakás kijáratát. A lábai elé vetettem magam, kértem, hogy hadd vigyem vissza Noémit Magyarországra. Ám apád végtelenül makacs volt, nem akart lemondani az ő kis „biztosítékáról”. Azt állította, hogy a bűncselekményei nem évültek el, sőt még mindig nyomoznak utána a zsaruk, ezért nem lenne jó, ha most kapnának némi információt tőlem. Hiába esküdöztem, hogy továbbra is hallgatni fogok, ő tartotta magát az eredeti „tervhez”. Judit is megpróbált hatni rá, hiszen szerinte is az volt a legfontosabb, hogy mi a jó a gyerekeknek, azaz az, ha velem, az anyjával lehet. Egyetértettem, és elmeséltem, hogy van egy bátyja is, mire Judit döbbenten fordult felém, fogalma sem volt erről. Torontál azonban nem engedett. Végül elborult az agya, és rám fogta a revolverét. Üvöltözve fenyegetett minket, hogyha kutatni merünk a „kis kurva” után, megöli őt, aztán meg minket is, meg hogy nem akar a síttre kerülni, főleg nem nők mi-

att... Nem tehattünk mást, bólintottunk. Mikor könnyes arccal kiléptem a lakásból, tudtam: Noémi örökre elveszett számomra. Te már hatéves voltál, Zoli. Ha ekkor tudod meg, hogy van egy húgod, akkor azt már megjegyezted volna. Ezért eldöntöttem, hogy sosem fogok beszélni neked Noémiről, de másnak sem. Azért tartottam titokban előtted, mert féltem, hogy felnőttként majd te is nyomozni kezdesz utána, és ettől mindnyájan bajba kerülhetünk.

– Szóval ezért mondtad ma, hogy a testvérem és én életveszélyben vagyunk. Meg hogy nekem semmi közöm nem lehet ahhoz a lányhoz.

– Igen. A biztonságotok érdekében titkolóztam. Tudtam, amíg Torontál él, nem szabad kutatnunk Noémi után. Elköltöztünk abból a pesti garzonból, ahol korábban laktunk. A szüleim már nem éltek, az új barátnőimnek pedig mind azt hazudtam, hogy csak *egy* gyerekem van. Kidobtam Noémi ruhácskáit, játékait. Eltüntettem a nyomokat, amelyek hozzá vezettek volna. Szörnyen nehéz évek következtek... Próbáltam elképzelni, milyen élete lehet, teremtettem egy álom-Noémit. Magamban mindig megünnepeltem a név- és születésnapját. És ilyenkor persze mindig letagadtam előtted, hogy miért zokogok.

Szomorúan sóhajtottam. Homályosan emlékeztem erre: anyu az életem hajnalán örökké bánatos volt. Most már értettem.

– Egy idő után rájöttem – folytatta –, hogy sokkal könnyebb, ha megpróbálok beletörődni az egészbbe. Próbáltam nem gondolni a lányomra, hogy ne fájjon annyira a hiánya. Azzal vigasztaltam magam, hogy jó kezekben lesz ott Juditnál. A munkámba menekültem. Már-már fanatikusan dolgoztam a bankban. És persze te ott voltál nekem. Néha már azért is hálát adtam a sorsnak, hogy apád téged meghagyott nekem. Azt mondtam: van egy szép fiam, akit szerethetek, akit már nem vehetnek el tőlem. Te adtál erőt nekem. Érted érdemes volt minden nap felkelni, fáradozni, jó volt hozzád hazajönni. Mikor leülepedtek bennem az emlékek, rájöttem, már az is kész csoda, hogy senkit sem ölt meg az a szemét!

Már a Szent István körúton jártunk.

– Pár évvel ezelőtt mégis új megbízást adtam a kopónak: kövesse nyomon Torontál és Noémi életét, és azonnal értesítsen engem, ha bármilyen fontos esemény vagy változás történne. Ám a nyomozó nem jelentett semmilyen fontos dolgot. Eleinte havonta írt nekem, aztán félévente. Múltak az esztendő, begyógyultak sebek. Lassan már napok is elteltek anélkül, hogy a kisebbik

gyerekem eszembe jutott volna. Az utóbbi időben Noémi egy fájó emlékké halványodott. Álomszerűnek tűnt a tény, hogy valaha volt egy lányom is. Legutóbb nyolc hónappal ezelőtt kaptam a nyomozótól egy semmitmondó levelet, hogy nincs változás, Torontál él és virul. – Anyu ekkor jelentőségteljesen rám nézett. – Aztán ma csak úgy hazajöttél Pécsről, és bejelentetted, hogy apád halott. Mindig is erre vártam! Ó, bárcsak előbb történt volna!

– Hogyan előzhettem meg a magánnyomozódat? Ő miért nem tudott Torontál haláláról?

– Talán a hekus elvesztette a nyomát. Ez most lényegtelen. Csak az számít, hogy ma végre visszakaphatjuk Noémit! Remélem, meg fogja érteni, hogy miért csak most keressük fel. Mellettünk a helye! Lehet, hogy Judit és ő koldusszegények. Szegényke Torontál közelében nőtt fel. Talán az a patkány bántotta is néha. Nem tudom, miért maradt távol a közjegyző tárgyalásáról... Talán egyszerűen csak nem akart törődni apátok ügyeivel? Ne feledd, Zoli, hogy ő nem tud rólad! Azt hiszi, egyetlen gyerek. Judit valószínűleg nem merte elmondani neki az igazat, hogy van egy bátyja, sem azt, hogy én is élek.

– Megérkeztünk, anyu, ez a Klauzál tér. Ott egy parkolóhely. Látod?

Kiszálltunk a kocsiból. Szédítő érzés volt, hogy nemsokára szemtől szemben állok majd a testvéremmel! Megigazítottam a nyakkendőmet. Úgy tűnik, ma reggel, mikor felvettem a legjobb öltönyömet, egyszerre *két* ünnepélyes alkalomhoz is kiöltöztem, anélkül, hogy előre sejtettem volna.

Ott álltunk a tér 3-as számú, lepattogzott vakolatú, telegraffiti-zett épülete előtt. Trabantok, Zsigulik és Daciák sorakoztak mindenfelé. A földszinti lakások ablakaira rácsot szereltek a betörők miatt. A játszótéren bandáztak páran, az egyikük petárdákat robbantott a kukákban. Milliós nyugati verdánkkal, drága öltözékünkkel sehogy sem illettünk ide. Szegény húgomnak pedig ez a csóróság jutott osztályrészül. Végigszlamoztunk a kutya-piszokkal teli járdán a kapucsengő felé. Anyu erőteljesen megragadta a karomat, és azt súgta:

– Most már megmutathatom ezeket, Zolika.

Elővett a retiküljéből két aprócska tárgyat. Az egyik egy kisbaba barna hajtincse volt összegumizva, a másik pedig egy aprócska kórházi karszalag. Ahogy jobban szemügyre vettem, láttam, hogy elmosódott betűk is vannak rajta. Három közepes hosz-

szúságú szó. A fölöttünk lévő kandeláber nem világított, mégis tudtam, mi az a három név a karszalagon, amit valószínűleg egy ápolónő írt rá tizenhét évvel ezelőtt a János Kórházban.

– „Szentpál Noémi Evelin” – mondtam ki őket, ezúttal már egyáltalán nem olyan idegenkedve, mint Péccsett.

Nyojémi baba. Könnybe lábadt a szemem.

– Az *arany emberben* szereplő Noémi után adtam neki ezt a nevet, gyerekkoromban ugyanis ez volt a legkedvesebb Jókai-regényem. A második nevét, vagyis az Evelint a nagyanyám után kapta, aki egy kolozsvári bárónő volt. Ugye, aranyos nevek? Tetszenek neked? – Anyu lélegzet-visszafojtva várta a választ.

Igazából arra volt kíváncsi, hogy haragszom-e rá, amiért éveken át eltitkolta előlem a lányát, akit annyira szeretett.

– Kezdetől fogva tudnom kellett volna, hogy ő a te gyereked, anyu; ilyen szép neveket csakis te adhatsz egy lánynak.

– Hogy a fenébe jutunk be? – Toporzékoltam a zárt kapunál. Percekig szobroztunk ott, várva, hogy beengedjen valaki. Aludt az egész ház. Most döböntem csak rá, milyen késő van. *De hát ez nem várhat!*

Egy kamasz kivált a játszótéren bandázók közül, és odajött a bejárathoz. A kulcsával kinyitotta a kaput, majd bement az épületbe, és hamarosan el is tűnt az egyik földszinti lakásban. Besurrantunk mögötte. Egy körfolyosós gangház volt – belülről csak még romosabbnak tűnt. Az udvar betonján gusztustalan, zöld réteg rakódott le az elmúlt évszázad esőzései miatt. Kellemetlen ételszag terjengett a levegőben. Felsiettünk az első emeletre. A 4-es számú ajtó mellett egy csomó holmi hevert: képregények, általános iskolai könyvek, munkafüzetek (ugyanilyenekből tanultam én is!), egy vízipisztoly és egy rozsdáette Csepel bicikli. Megnéztem, milyen magasan van az ülése: akkorára állították, hogy egy nagyjából százhatvan centis embernek kényelmes legyen. Kiszáradt a szám. *Talán a húgom biciklijé!*

Anyu becsöngetett. Felgyulladt a villany. Valaki csoszogva közeledett az ajtóhoz.

– Majd *én* beszélek – nézett rám anyu. Még sosem láttam ennyire boldognak és türelmetlennek.

Hosszas kulcszörgés után kitárult előttünk az ajtó, ám legnagyobb döbbenetünkre egy idősebb kínai férfi pislogott ki ránk a lakás félhomályából. Anyuval hátrahőköltünk, és tanácstalan pillantást váltottunk. Keserves csalódást éreztem.

A fickó leplezetlen utálattal nézett ránk. Az arca közepén egy jókora, gusztustalan anyajegy éktelenkedett, amelyből tíz centi hosszú szőrszálak nőttek ki. Olvastam valahol, hogy a keleti emberek meg szokták hagyni ezt a szőrt, mert a hitük szerint szerencsét hoz. Most idegesen babrálni kezdte a szokatlan mázlibajuszt.

– Elnézést a zavarásért, uram – kezdte anyu udvariasan. – Beszéli a nyelvünket?

– Mit akarsz ti? – köpte felénk a lakó tört magyarsággal. – Késző. Késző van. Háómnegyeh tihengettő óra van. Ti menjé’ el!

– Igen, bocsánat a kései zavarásért – hadarta anyu. – Mi csak az előző lakókat keressük. Ön mióta lakik itt? Nem tudja véletlenül, hogy...

A főszer be akarta csukni az ajtót az orrunk előtt, de gyorsan odatettem a lábam az egyre szűkülő részbe.

– Kérem, ez nagyon fontos! – mondtam lassan, tagoltan. – Noémi. Judit. Ismeri őket?

A férfi megadóan sóhajtott, aztán kínaiul hátraszólt valakinek a válla fölött. Egy vékonyka hang válaszolt rá. Egy perc múlva egy tizenegy év körüli kínai kisfiú jött oda az ajtóhoz. A férfi szó nélkül otthagytott minket. A kis jövevény egyik lábáról a másikra állva pislogott ránk. Amúgy is keskeny vágású szemeit most még jobban összehúzta az álmoságtól.

– Helló, öcskös! – mondtam barátságosan. – Bocs, hogy felébresztettünk, de egy nagyon fontos ügyben jöttünk. Ööö... tudsz magyarul?

– Persze, hogy tudok – válaszolta a gyerek tökéletes kiejtéssel. Valószínűleg már Magyarországon született. Talán övé az a sok tankönyv.

– Akkor talán segíthetnél nekünk. Az én nevem Zoli, ő pedig az édesanyám. Téged hogy hívnak?

– Xiong Csing-vej.

Rámosolyogtam. – De szép neved van.

Erre kissé meglepődött. Nyilván nem szokott hozzá, hogy egy magyar idegen bármiért is megdicsérje.

– A húgomat keressük. Azt reméltük, ebben a lakásban megtaláljuk. Mond neked valamit az a név, hogy Noémi?

A kisiú hangulata egy pillanat alatt megváltozott a név hallatán. Az álmoságát mintha elfűjták volna.

– Igen, persze! Noémi! Olyan kedves lány! – mondta mosolyogva, majd a Csepelre pillantott. – Úgy is tudott tekerni a bringámmal, hogy elengedte a kormányt, ott lent, a gangon, azon a napon, mikor mi ide költöztünk!

Anyu és én boldog, reménykedő pillantást váltottunk.

A gyerek elmondta, hogy Noémi és Judit decemberig lakhat itt. Tehát már nem vehették át a közjegyző levelét.

– Na és tudod, hová költöztek innen? – kérdezte anyu.

A kisiú őszinte sajnálkozással csóválta meg a fejét.

– Ti tényleg a rokonai vagytok Noéminek?

Bólintottunk.

A gyerek megütközve nézett ránk. – De hát akkor hogyhogy keresitek őt? Miért nem élt veletek? Elvesztettétek?

– Ez hosszú történet – mondta anyu. – És szomorú is. Nem a te fülednek való.

Az ázsiai kisiún látszott, hogy felettébb furcsának tartja a helyzetet, hiszen az ő kultúrájukban a családi összetartás volt a legfontosabb. Hirtelen elszégyelltem magam. Micsoda nép az, ahol ilyen dolgok előfordulhatnak...

Anyu elővett a táskájából egy céges névjegykártyát, ráírta az otthoni számunkat, és odaadta a kölyöknek.

– Ha a lányom vagy a nevelőanyja visszajönne ide a postáért, vagy bármilyen módon kapcsolatba kerülnétek velük – mondta szájbarágósan –, nagyon kérlek, kérdezd meg tőlük a pontos címüket, azután hívj fel engem ezen a számon! Jó? Nagyon hálás leszek érte.

A fiúcska kelletlenül átvette a névjegykártyát, és álmosan meg-rándította a vállát. Nem nagyon izgatta a dolog.

Tanácsstalan voltam. Pillanatnyilag a Xiong család jelentette az egyetlen nyomot, amely a húgomhoz vezethetett. És hát nem voltak túl biztatóak az esélyeink. *Mivel lehetne motiválni? Ígérjünk pénzt neki? Nem, az nem lesz jó.*

Ránéztem az ócska Csepel biciklire, és támadt egy ötletem.

– Szóval, szeretsz bringázni, öcsi – mosolyogtam sejtelmesen. – Én is tudok úgy tekerni, hogy nem fogom a kormányt. Otthon két versenykerékpárom van, és egy új BMX-em, ami pont jó lenne neked. Odaadhatom, ha akarod. Egyszer gyere el Noémihez és

hozzám a budai hegyekbe! Vannak ott frankó erdei utak, ugratók meg akadálypályák is!

Ez jó húzás volt: a fiú tátott szájjal hallgatta, amit mondtam. Egy nap Noémivel, egy új BMX nyergében! Ez igazán kedvére való látomás volt!

– Szóval csak mi hárman. Na, mit szólsz hozzá? Benne vagy?

Lelkesen bólogtatott. – Persze! Klafa!

– De ehhez az kell, hogy azonnal felhívsz minket, ha bármit megtudsz!

– Okés! Számíthatsz rám – mondta a gyerek.

– Előre is köszönjük – búcsúzott anyu. – Jó éjszakát!

Miután Xiong Csing-vej becsukta az ajtót, gyorsan végignézetem a feltornyozott tankönyveket, hátha az egyiket a húgom hagyta itt. De csalódnom kellett, mindegyik kötet a kisfiúé volt.

Lehajtott fejjel bandukoltunk vissza a kocsimhoz.

– Minden világos – összegeztem. – Amikor a közjegyző decemberben megnézte, hova írjon Noéminek, akkor még ez volt a címük, de mire kérkezett a levél, addigra már elköltöztek innen. Ezt a pechet! Hát ezért nem értesült apánk haláláról. Francia! Azt hittem, ma megismerhetem őt...

– Ne szomorkodjunk! Azért mégsem volt teljesen hiábavaló ez a kései látogatás.

Kerestünk az utcán egy telefonfülkét, és fellapoztuk az odaláncolt telefonkönyvet. Egyetlen Szentpál Noémi Evelin sem szerepelt benne, viszont rengeteg Varga Juditot találtunk. Felhívtuk mindegyiküket. Egyik sem a húgom nevelőanyja volt.

Becsaptam a fülke ajtaját.

– A kurva életbe! Ma megtudtam, hogy van egy húgom, és most fogalmam sincs, hogyan juthatok el hozzá! Ha egyből megmutattam volna neked azt a levelet, talán még itt találhattuk volna Noémit ebben a lakásban!

– Gyere, Zolika, menjünk haza! Majd kitalálunk valamit.

Megrémített az a tanácstalanság és bánat, ami anyu szavaiból áradt.

– De hát most mihez kezdünk, anyu? Hogyan találjuk meg Noémit?!